

עפ"ת 60796/01/16 - אלכסנדר פריבין נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

עפ"ת 60796-01-16 פריבין נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני:

בפני המערער אלכסנדר פריבין
על ידי עו"ד ברקוביץ מיכאל
נגד המשיבה מדינת ישראל
על ידי עו"ד שירלי לוגסי

פסק-דין

בפני ערעור על הכרעת דינו של בית משפט השלום לתעבורה בפתח תקווה (כב' השופט אלי אנושי), בת"ד 452-07-13 מיום 15.5.2014 במסגרתו הורשע המערער בעבירות של נהיגה בקלות ראש, גרימת חבלה של ממש וגרימת תאונת דרכים בה נחבל אדם ונגרם נזק.

ביום 27.1.16 נגזר דינו של המערער לעונשים הבאים:

1. 8 חודשי מאסר בפועל.
2. פסילת רישיון הנהיגה ל-6 שנים.
3. 6 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים.
4. 12 חודשי פסילה על תנאי למשך 3 שנים.

הערעור מופנה כנגד הכרעת הדין בלבד.

1. כתב האישום:

נטען, כי ביום 10.5.13 בשעה 09:15, או בסמוך לכך, ברחוב הדקל במושב אחיטוב, נהג המערער (הנאשם בבימ"ש קמא), במשאית מ.ר. 46-621-15. בהגיעו לכביש גישה בין משק 93 ל-94 חנה את המשאית בצד ימין של הכביש כדי לפרוק סחורה. הולכת רגל במקום ביקשה ממנו להזיז את המשאית שחסמה את הכניסה לחצר.

עמוד 1

המערער סגר את החלון והחל בנסיעה קדימה מבלי ששם ליבו לדרך ונהג ברשלנות ובקלות ראש, ופגע עם חזית רכבו בהולכת הרגל וגרם לה לחבלה של ממש. הולכת הרגל אושפזה בבית החולים ונקטעו שתי הגפיים התחתונות.

2. תשובת המערער לכתב האישום:

בתשובה לכתב האישום הודה המערער בנוכחותו במקום, לצורך פריקת סחורות.

הודה ששוחח עם הולכת הרגל ואח"כ החל בנסיעה קדימה. המערער הכחיש שנהג ברשלנות ובקלות ראש ופגיעה בהולכת הרגל. הכחיש מחוסר ידיעה כי כתוצאה מהתאונה נגרמו להולכת הרגל חבלות של ממש.

3. הכרעת הדין של בימ"ש קמא:

בימ"ש קמא סמך בקביעת הממצאים העובדתיים על הסרטון (ת/9), עדותו של בוחן התנועה, עדותו של מוחני משה (ע.ת. 3), עדותה של הולכת הרגל, וגרסתו של המערער, הגם שלא הודה בפגיעה בהולכת הרגל והאחריות לתאונה.

בימ"ש קמא קבע כי המערער נכנס עם המשאית מהכביש הראשי לשביל וחנה עם המשאית בצד הימני. הולכת הרגל נגשה לחלון הנהג בצד השמאלי של המשאית, שוחחה אתו (ביקשה ממנו שיזיז את המשאית על מנת שתוכל לצאת עם הקולנועית) ופנתה ימינה לפני חזית המשאית. המערער התחיל בו זמנית לנסוע ופגע בה. המערער המשיך בנסיעה ישר לכיוון מערב וחזר למקום רק אחרי שדווח לו על התאונה.

הראיות עליהן סמך בימ"ש קמא בהכרעת הדין.

א. סרטון (ת/9) שהורד ממצלמות האבטחה המותקנות במקום האירוע. הוגש בהסכמה.

על פי הנצפה בת/9, המערער והמשאית נצפים בבירור בסרטון.

בשעה 08:22:31 הולכת הרגל מגיעה בהליכה מחזית המשאית, לדלת הנהג.

בשעה 08:22:34 הולכת הרגל חוזרת בהליכה מלפני חזית המשאית ולא נראית יותר.

בשעה 08:22:36 המשאית נוסעת קדימה.

בשעה 08:22:40 אדם כלשהוא מתקרב למקום ואחריו כמה אנשים נוספים. (בדיעבד התברר שהאדם שהתקרב הוא עד תביעה 3 משה מוחני).

קיים פער של שעה בערך בין הנטען בכתב האישום לבין השעה המופיעה במצלמת האבטחה. במציאות, השעה היתה 09:22 וכו'.

ב. ע.ת/4, (מיכאל קיביס) טכנאי מצלמות האבטחה העיד שהשעה המופיעה במצלמות האבטחה איננה השעה האמיתית וקיים פער של 51 דקות בין השעה האמיתית לבין שעון המצלמה וזאת בגלל שעון חורף. שעון המצלמה נמצא בפיגור. העיד כי המצלמות עובדות רק בתנועה. כשהמצלמה מזהה תנועה היא מצלמת.

ג. הודעתה של הולכת הרגל הוגשה בהסכמה (ת/13 מיום 13.6.13)

הולכת הרגל סיפרה בהודעתה כי ביום התאונה, בערך בשעה 09:30 הייתה בחצר הבית והקלנועית הייתה בחצר. היא רצתה ללכת למכולת כדי להביא משהוא, אך היציאה מהחצר הייתה חסומה ע"י משאית. היא יצאה ברגל והלכה לנהג המשאית. הנהג ישב במושב הנהג. היא ניגשה לחלון שם ישב וביקשה ממנו שיזיז את המשאית כדי שתוכל לצאת עם הקולנועית. הוא לא ענה לה והיא זזה לכוון הבית של השכן אהרון מוחני- בצד השני מעבר לשביל. מסרה כי היא לא זוכרת אם הספיקה להתרחק מהמשאית ופתאום משהוא פגע בה. מסרה שהיא לא זוכרת את הפגיעה, לא יודעת לאן העיף אותה ולא זוכרת מאיזה חלק של המשאית נפגעה. לשאלה כמה זמן חלף אחרי שסיימה לדבר איתו ועד שקרתה התאונה השיבה, "זה היה בין רגע". (ת/13 עמוד 3)

ג. עדותו של הבוחן - העיד כי שדה הראייה של המערער פתוח מאזור כתם הדם למרחק 17 מ' קדימה. המשאית נמצאה תקינה, לא נמצאו נזקים וסימני פגיעה במשאית. לא נמצאו טביעות צמיג בכתם הדם.

הבוחן אישר כי לא נקבע בוודאות מנגנון התאונה זאת עקב הזזת המשאית וחוסר ממצאים ברורים. הוא השיב בשלילה לשאלה האם חייב להימצא ממצא אובייקטיבי המעיד על מגע בין הולכת הרגל למשאית. הבוחן אישר כי לא קבע מי פגע בהולכת הרגל וזה מתפקידו של ביהמ"ש לקבוע מי פגע בה. הסביר, כי קיים הבדל בין איסוף ממצאים אובייקטיביים לבין מכלול התיק הכולל גם את העדויות. הבוחן לא מצא כל גורם בדרך או במשאית העלול לגרום לתאונה. הוא הסיק מהממצאים שהנהג פגע בהולכת הרגל והמליץ להעמידו לדין.

ד. מוחני משה (ע.ת/3) עבד בזמן הרלוונטי במחסן, בין משקים 93-94. בין השעה 08:45 - 09:20, שמע צעקות של אישה. תוך שניות רץ החוצה וראה אישה שוכבת בצד הימני של הכביש, ומשאית יוצאת מהכביש ופונה שמאלה. האישה הייתה פגועה ברגליים והרגליים שלה היו לכיוון מרכז הכביש. המשאית הייתה הרכב היחיד שנסע מהמקום. המרחק מהמשאית לנפגעת היה בין 5-10 מטרים. לשאלה האם אפשר שמשאית אחרת פגעה בה, השיב "לא יכול להיות הכביש צר המשאית יצאה, והצעקות היו, לא יכולות להיכנס שם שתי משאיות." (עמ' 19 שורה 18).

העיד, כי המשאית הייתה הרכב היחיד שיצא החוצה. לא היה רכב אחר. (עמ' 20 שורה 4). העד לא ראה את הפגיעה בהולכת הרגל. שמע צעקות וראה משאית נוסעת (העד נראה מגיע למקום בסרטון

ת/9). עדותו של העד מקבלת משנה תוקף בסרטון ת/9.

ה. הוגשה בהסכמה התעודה הרפואית (ת/20). בתעודה מפורטות החבלות הקשות שנגרמו להולכת הרגל כתוצאה מהתאונה.

ו. עדותו של המערער - כעולה מעדותו, בפעם האחרונה ראה את הולכת הרגל כשעמדה בכביש, משמאל למשאית, שחנתה בצד ימין של הכביש. לאחר מכן נסע קדימה ופנה שמאלה לרח' הדקל. העיד שלא ראה את הולכת הרגל לא בצד ימין ולא בצד שמאל ולא מלפנים, חשב שהיא התרחקה. המערער נשאל אם הרגיש תוך כדי נסיעה שפגע במשהו, והוא השיב שלא הרגיש בשום דבר, כי מצד אחד יש כורכר ומצד שני אספלט "אתה לא יכול להרגיש שם כלום". המערער אישר בעדותו בביהמ"ש שמטר - שניים בחזית המשאית זה שטח מת ולא ניתן לראות.

בהודעה ת/1 מסר שהוא מודע לכך שיש בחזית המשאית שטח מת "אני לא יכול לוודא לגבי כל הולך רגל שהולך ליד המשאית" (עמ' 3, שו' 8 - 10).

בנוסף, מסר בחקירה שהוא לא ראה לאן הולכת הרגל הלכה. הוא לא חשב שהיא תלך קדימה, כי מצד ימין של המשאית יש גדר עם שיחים.

בהודעת המערער (ת/2), מסר שאחרי שדיבר עם הולכת הרגל החל בנסיעה קדימה ולא ראה אותה יותר. לדבריו, ביקשה שיתקדם קדימה ולא חשב שאחרי שאדם מבקש ממנו שיזוז קדימה, שיעבור בחזית האוטו. לדבריו, חשב שנשארה במקום, או שזזה טיפה שמאלה "בכביש אני צופה לזה אבל זה לא כביש" (ת/2 שו' 25 - 26).

על בסיס מכלול הראיות הנ"ל, קבע בימ"ש קמא שהוכח מעבר לכל ספק סביר שהמערער גרם ברשלנותו לתאונה, פגע בהולכת הרגל וגרם לה לחבלות של ממש.

ביהמ"ש דחה טענתו של ב"כ המערער שקיימת אפשרות סבירה שהולכת הרגל לא נפגעה ע"י המשאית.

ביהמ"ש דחה את הטענה שבהעדר ראיה פוזיטיבית לאופן הפגיעה של המשאית בהולכת הרגל, נשמט הבסיס מתחת לגרסת המאשימה.

נדחתה גרסת ב"כ המערער, שאם הולכת הרגל הלכה זקופה, לא יכלה להיפגע ברגליה. זאת לאור עדותו של הבוחן שהעיד, שלא ניתן היה לקבוע את מנגנון הפגיעה. נקבע כי לא הייתה משאית נוספת בכביש בזמן הפגיעה בהולכת הרגל. הולכת הרגל מסרה בהודעתה (שהוגשה כאמור בהסכמה), כי היא נפגעה מהמשאית. ביהמ"ש ציין כי העובדה שלא היה רכב אחר במקום, לא עולה בקנה אחד עם תשובת הבוחן שייתכן ורכב אחר פגע בהולכת הרגל. ביהמ"ש ציין שלדעתו אמרה זו של הבוחן נאמרה מתוך זהירות.

בימ"ש קבע כי התאונה נגרמה ברשלנותו של המערער. המערער התקדם בנהיגה קדימה, למרות השטח המת

בחזית המשאית ולמרות שעל פי עדותו, שם לב שהאשה ששוחח איתה "נעלמה" לו. המערער מסר בחקירה ת/1 "אני יודע שבמשאית יש שטח מת ואני מודע לכך. אני לא יכול לוודא לגבי כל הולך רגל שהולך ליד המשאית" (עמ' 3, שו' 8-10).

התנאים האובייקטיביים ואופן נהיגתו של המערער, כפי שפורט לעיל, מגבשים את הפרת חובת הזהירות והרשלנות בה נהג המערער מבלי שנקט אמצעי זהירות למניעת התאונה.

ביהמ"ש ציין שהמערער תאר את הולכת הרגל כנמוכת קמה, ולכן היה עליו לצפות שתכנס לטווח ה"שטח המת", ובנסיבות אלה היה על המערער לוודא, בטרם החל בנסיעה, שהולכת הרגל אינה בקרבת המשאית. תחת זאת, חידש המערער את נסיעתו, על אף שלא ראה את הולכת הרגל לאחר ששוחחו ביניהם ולמרות שידע שהיא בקרבתה משאית ושבחזיתו שטח מת.

נקבע, שגם אם הייתה רשלנות תורמת של הולכת הרגל, היא אינה שוללת את הקשר הנסיבתי - משפטי בין נהיגתו הבלתי זהירה של המערער לבין הפגיעה בהולכת הרגל.

הכרעת הדין של בית משפט קמא היא נושא הערעור המונח בפניי.

4. נימוקי הערעור:

ב"כ המערער ביקש לזכות את המערער מהנימוקים הבאים.

א. נטען כי לא הייתה בפני ביהמ"ש עדות המצביעה על כך כי המערער פגע בהולכת הרגל. לא היה עד לתאונה וגם הבוחן לא קבע שהמשאית פגעה בהולכת הרגל.

ב. לא הוכח שהמערער פגע בהולכת הרגל עם חזית רכבו. נטען כי הטענה הנ"ל, עלתה לראשונה בכתב האישום מבלי שעורך כתב האישום מוסמך היה לטעון זאת בהעדר ראיות.

ג. טעה בימ"ש קמא משדחה בקשתו של ב"כ המערער, לזמן לביהמ"ש לעדות את הפרקליטה החתומה על כתב האישום ובכך קופחה זכותו של המערער להוכיח שמדובר בהמצאה או סברה. לטענת ב"כ המערער, די בטעם הנ"ל כדי לבטל את הכרעת הדין.

ד. טעה בימ"ש קמא שביסס קביעותיו העובדתיות על הנצפה בסרטון האבטחה (ת/9). וזאת משהוכח בביהמ"ש כי הסרטון לוקה בפגמים רבים ואין בו כדי לבסס טענת המאשימה שהמערער פגע בהולכת הרגל. (סעיפים 11-17 להודעת הערעור).

ה. לא ניתן לסמוך על פרקי הזמן שתועדו בסרטון, כפי שבימ"ש קמא קבע.

ו. טעה בימ"ש קמא בקביעתו כי על פי הודעתה של הולכת הרגל (ת/13 שהוגשה בהסכמה), יש להסיק כי לאחר השיחה עם המערער היא חצתה את הכביש לפני חזית הרכב.

נטען כי בניגוד לכך קבע ביהמ"ש במקום אחר כי לא ניתן לקבוע כיצד ארעה התאונה.

ז. לא הייתה בפני בימ"ש קמא ראיה באיזה מצב הייתה הולכת הרגל, עובר לפגיעה (האם עמדה ישיבה או שכבה) משכך לא ניתן לקבוע כי סימני הפגיעה בהולכת הרגל הם מפגיעת המשאית.

ח. זאת ועוד, נטען, כי משלא הוכח עם איזה חלק מהמשאית פגע המערער בהולכת הרגל, לא ניתן להרשיעו בעבירות המיוחסות לו.

ט. העדר סימני פגיעה במשאית, מעידים שלא היה מגע בין המשאית להולכת הרגל, לפיכך טעה בימ"ש קמא כשהגיע למסקנה שהמערער פגע עם המשאית בהולכת הרגל.

י. לבסוף נטען כי בימ"ש קמא דחה את טענות ההגנה באמירות סתמיות מבלי לנתח את הטיעונים.

5. הטיעונים בבימ"ש בערעור:

בדיון בפני ביקש ב"כ המערער לבטל את הכרעת הדין של בימ"ש קמא ולזכות את המערער, בטענה שלא הוכח שהמערער פגע עם המשאית בהולכת הרגל. לשיטתו של ב"כ המערער, די בעדותו של הבוחן כדי להביא לזיכוי המערער. בנוסף טען, שבשל אופיין של הפציעות, לא ייתכן שהולכת הרגל נפגעה על ידי המשאית של המערער. זאת הוא יודע מידיעה אישית, כי בעברו היה בוחן. הוא הוסיף, כי עם ראיות שכאלה, לא היה מגיש כתב אישום. הוא חזר וטען, שכתב האישום שנטען בו שהפגיעה הייתה עם חזית המשאית, מציין עובדה לא נכונה שלא הוכחה.

בנוסף טען, כי גם השעה, המופיעה על הסרטון (ת/9), שונה מזמן האמת, כפי שהוכח בביהמ"ש והסרטון לא משקף נאמנה את מה שקרה, כי ייתכן שהייתה תנועה של כלי רכב אחרים שנעו במקום, וזה לא תועד.

6. דין והכרעה:

לאחר ששמעתי בקשב רב טיעוני ב"כ הצדדים ונתתי דעתי לראיות שהיו בפני בימ"ש קמא, לקביעות העובדתיות של ביהמ"ש, נימוקי הכרעת הדין, הגעתי למסקנה כי יש לדחות את הערעור.

ראוי לציין בפתח הדברים, כי ככל שטענותיו של המערער מכוונות כלפי קביעות מהימנות וממצאים עובדתיים, אשר נקבעו על ידי הערכאה הדיונית, יש להפנות להלכה המושרשת לפיה ערכאת הערעור לא תתערב בנקל בממצאים מעין אלה. זאת, נוכח העדיפות המובהקת הנתונה לערכאה הדיונית, אשר מתרשמת באופן בלתי אמצעי מהעדים המופיעים בפניה בעוד שמסקנותיה של ערכאת הערעור מתבססת ככלל, על החומר הכתוב המונח בפניה (ע"פ 4428/13 **שטרית נ' מדינת ישראל** (מיום 30.4.14) פורסם בנבו, וכן ע"פ 5853/12 **פלוני נ' מדינת ישראל** מיום 14.1.13).

אקדים ואומר כי לא ירדתי לסוף דעתו של ב"כ המערער בכל הנוגע בטיעוניו לניסוח כתב האישום על ידי הפרקליטה ובקשתו לזמנה לביהמ"ש לעדות. בדין, דחה בימ"ש קמא את הבקשה לזמנה לביהמ"ש. לא ברור מה ביקש הסניגור להוכיח באמצעותה ועל פי איזה הליך ניתן לזמנה. חומר הראיות נפרש כולו בפני ביהמ"ש ועל פי הראיות קבע ביהמ"ש את מה שקבע.

נקודה נוספת להכרעה - ב"כ המערער העלה בנימוקיו לערעור טענות שזכרן לא בא במהלך הדיון וברור מאליו, כפי שיפורט בהמשך, שאין לקבלן. בנוסף, קבע עובדות, שלטענתו הוא יודע מידיעה אישית, בהיותו בוחן בעבר. גם טיעונים אלה יש לדחות על הסף.

הכרעת הדין של בימ"ש קמא ברורה ומפורטת, ולהלן הקביעות העובדתיות של בימ"ש קמא, שאין מקום להתערב בהן:

- א. המשאית הנצפית ב-ת/9 היא המשאית של המערער והמערער נהג בה.
- ב. בזמן הרלוונטי, המשאית של המערער הייתה המשאית היחידה במקום. לא היה במקום רכב אחר ולא הייתה משאית אחרת של החברה, מושב אחיטוב.
- ג. הסרטון (ת/9) משקף נאמנה את הנצפה בו. הסרטון הוגש בהסכמה ולא עלתה כל טענה במהלך חקירתו הנגדית של ע.ת. 4 (מיכאל קיביס) שהוא עשה שינויים בסרט שהוריד ממצלמות האבטחה. גם טענה זו שעלתה בהודעת הערעור, דינה להידחות על הסף.
- ד. קביעתו של בימ"ש קמא שהמערער פגע עם המשאית בהולכת הרגל מבוססת על מכלול הראיות. זאת חרף העובדה כי ביהמ"ש היה ער לכך שלא היה עד ראיה לתאונה ולא הייתה ראיה המצביעה על האופן שבו נפגעה הולכת הרגל ומאיזה חלק של המשאית.
- ה. בחזית המשאית מצוי שטח מת שאינו בטווח ראייתו של הנהג (המערער).
- ו. לאחר הפגיעה עזב המערער את המקום וחזר למקום לאחר שהתבקש לעשות כן.

ז. המערער איזש שלאחר השיחה עם הולכת הרגל החל בנסיעה קדימה ולא ראה אותה יותר. לדבריו לא חשב שתעבור בחזית המשאית.

ח. הוכח שנגרמו להולכת הרגל חבלות של ממש (ת/20).

ט. ביהמ"ש נתן אמון מלא בעדויות עדי התביעה ובנצפה בסרטון ת/9.

הכרעת הדין של בימ"ש קמא מבוססת על ראיות נסיבתיות ומקובלת עלי קביעתו של ביהמ"ש, שהן מובילות למסקנה חד משמעית, שהמערער פגע במשאית בהולכת הרגל, והן לא מותירות מקום לספק סביר לגבי אשמתו של המערער.

בימ"ש קמא לא השתמש במונח "ראיות נסיבתיות", אבל הניתוח של כלל הראיות בסעיפים 26 - 37 להכרעת הדין מלמד כי מדובר בראיות נסיבתיות.

צפיתי בסרטון (ת/9) פעם נוספת, ודעתי היא, כי לא ניתן להתווכח עם הנצפה בו, במהלך השניות הספורות, הרלוונטיות לאירוע. פרק הזמן שחלף מרגע שהולכת הרגל נצפית ליד דלת הנהג ועד שמגיע למקום מוחני משה (ע.ת. 3) הוא **6 שניות** בלבד והולכת הרגל כבר מוטלת פצועה על הכביש והמשאית נראית בנסיעה יוצאת מהמקום ואין רכב אחר במקום.

בנסיבות אלה, אין לייחס משמעות לתשובתו של הבוחן, שלא שלל את האפשרות כי הולכת הרגל נפגעה מרכב אחר. תשובה זו הייתה רלוונטית, אילו היה בנמצא רכב אחר. אבל משהוכח ונקבע על ידי ביהמ"ש שלא היה במקום רכב אחר, קביעת בימ"ש קמא שהמערער פגע בהולכת הרגל, מבוססת על ראיות של ממש.

טיעוני ב"כ המערער כי יש נתונים הידועים לו על פי ידע אישי (כך לדבריו), דינם להידחות על הסף. השאלות לא הוצגו לבוחן התנועה ולא הוזמן מומחה מטעם ההגנה לנסות ולסתור את הדברים.

גם בהעדר ראיה ספציפית לגבי אופן הפגיעה בהולכת הרגל ומקום הפגיעה של המשאית בהולכת הרגל, הכרעת הדין מבוססת.

הטיעונים שהעלה ב"כ המערער אין בהם כדי לעורר ספק באחריותו של המערער לתאונה.

קביעתו של בימ"ש קמא, כי המערער הפר את חובת הזהירות כלפי הולכת הרגל וגרם ברשלנותו ובנהיגתו הבלתי זהירה לפגיעה בהולכת הרגל, מבוססת כדבעי ודי בעדותו של המערער, כפי שפורטה בהכרעת הדין, לצורך הקביעה הנ"ל.

בימ"ש קמא ציטט מ-ת"ד 20071/04 מדינת ישראל נ' זועבי חוסיין, ואחזור על הדברים:

"מבנה הרכב מחייב במקרה זה נהג משאית לנקוט רמת זהירות וסטנדרט זהירות שונה מנוהג רכב רגיל שכן נוהג רכב רגיל יכול להבחין בכל מצב באדם שיורד מרכבו ולבחון אם אותו אדם מתכוון לחצות אם לאו, וזאת לאור שדה הראיה הנתון לנהג רכב רגיל מה שאינו נכון במקרה של נהג משאית. נהג משאית אינו יכול להבחין אם אותו אדם מתכוון לחצות לפניו אם לאו ובשל כך היה עליו להמתין עד ליצירת קשר עין עם אותו אדם שירד מרכבו ולהיווכח כי אותו אדם כבר חצה בין אם לפניו ובין אם מאחוריו או לבדוק אם אותו אדם מתכוון להמתין ולחצות לאחר שהמשאית תחדש את נסיעתה ותחלוף על פניו".

סיכומו של דבר, לאור האמור לעיל, אני דוחה את הערעור על הכרעת הדין.

משלא הוגש ערעור על גזר הדין, העונשים שהוטלו על המערער, יישארו בעינם.

ניתן היום, כ"ה אייר תשע"ו, 2 יוני 2016, במעמד הצדדים.

קלרה רג'ניאנו , שופטת עמיתה